

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

GÖTEBORGS BARNSJUKHUS. — FOTO. BACKLUND, GÖTEBORG.

13DE ÅRG.

DEN 25 AUGUSTI 1912.

N° 48.

Foto. Florman, Stockholm.

Klitche: Bengt Silfverparra.

P. Backlund

Hemskäre än någonsin rasar i år den härjande barnförlamningssjukdomen. Under juli månads senare hälft steg antalet offer för densamma till icke mindre än 286 fall mot 130 under månadens förra hälft. Värst hemsökt har Hallands län varit med under juli månad sammanlagt 87 fall, hvilket är betydligt mer än en femtedel af i hela riket inträffade. Därefter kommer Östergötlands län med 48 fall. Stockholm och i allmänhet städerna ha sluppit jämförelsevis lindrigt undan.

Ehuru mycket viktiga bidrag lämnats till sjukdomens kännedom af såväl utländska som svenska forskare — att särskildt nämna prof. Medin, sjukdomens egentlige upptäckare, efter hvilken den stundom plägar benämnas Medinska sjukdomen, och d:r Wickman — befinner man sig ännu alltfjämt i okunnighet om sjukdomsalstraren och är därför ännu trefvande vid försöken att bota sjukdomen och verksamt motarbeta dess spridande. I hufvudsak är man ännu hänvisad att söka lindra sjukdomens följder, framför allt att med artificiella anordningar söka bringa ersättning för förlusten af de närvbäror, som drabbats af förlamningen. Lyckligtvis ha vi i Sverige på detta område — ortopedien — synnerligen framstående läkarekrafter, bland hvilka i ett af de allra främsta rummen bör nämnas docenten Patrik Haglund.

Sims Emil Patrik Haglund är född i Norrköping den 27 maj 1870, son till praktiserande läkaren därstädes Johan Emil Haglund och hans maka Hedvig Charlotta Margareta Schröder. Efter mogenhets-examen vid fädernestadens läroverk 1888 kom han som student till Uppsala, där han 1891 aflade filosofie kandidatexamen och sedan ägnade sig åt medicinska studier. Medicine kandidatexamen aflades 1895 och medicine licentiatexamen 1899, hvarefter han under ett år tjänstgjorde som assistent vid patologiska och bakteriologiska institutionen i Uppsala och under det därpå följande som underläkare och amanuens å Akademiska sjukhusets kirurgiska afdelning därstädes, hvilken vid denna tid stod under den för tidigt borttryckte professor Lennanders intresserade ledning. Som biträdande läkare under sommarferierna vid åtskilliga badorter hade Haglund tidigt fått sitt intresse riktadt på gymnastikens och massagens betydelse för sjukvården. Hans studier på dessa områden fullständigades nu med kirurgiska och då han 1904 vid Karolinska institutet disputerade för medicine doktorsgrad, var det på ett anatomiskt-ortopediskt arbete: "Radiografiska studier öfver spongiosans funktionella struktur i Calcaneus". Samma år förordnades han till docent i ortopedisk kirurgi vid Karolinska institutet.

Efter avslutade examensstudier har Haglund företagit flera utländska resor, under hvilka han blifvit i tillfälle att under Hoffa ingående studera den moderna ortopedien och dess snabba utveckling och under Ménard och Calot barntuberkulosens behandling.

Följande Lennanders ifriga uppmaning har han sedan framgent ägnat sig helt åt ortopedisk kirurgi och i Stockholm grundat ett enskildt gymnastiskt-ortopediskt-kirurgiskt institut, det första i sitt slag i vårt land, hvilket snart kunde glädja sig åt stort förtroende och ett alltfjämt växande klientel.

Trots sin omfattande praktik har d:r Haglund fått tid till ett mycket omfattande författarskap. Förteckningen å hans utgifna skrifter upptager närmare ett hundratal större och mindre arbeten i in- och utländska tidskrifter, behandlande såväl ämnen inom den vetenskapliga ortopedien som praktiska spörs-

mål beträffande vanförevård, gymnastikundervisning o. s. v.

Särskildt har naturligtvis vanförevården tilldragit sig hans intresse. Redan 1904 framlade han i Allmänna Svenska Läkaretidningen en del synpunkter i fråga om vanförevårdens ordnande i Sverige och sedan har han gång på gång återvänt till samma ämne. Allt sedan 1903 har han varit verksam ledamot i styrelsen för föreningen för bistånd åt lytta och vanföra i Stockholm samt tillhör sedan sistlidet år den då grundade Svenska vanförestaltnas centralkomité som en af dess ledande män. Hvad d:r Haglund framför allt tagit till orda för, har varit "den moderna ortopediens socialisering gent emot de svåraste fallen af lyten och vanförheter".

Vi se på alla vanförestalter, som begränsat sin verksamhet till den pedagogiska sidan af vanförevården, huru skyddslingarne alltmera gruppera sig i två grupper; den ena utgörande sådana individer, hvilka lida af så obetydliga lyten och vanförheter, att de utan alltför stora svårigheter och utan exerta anordningar kunna på vanligt sätt lära sig att i lämpliga yrken något så när försörja sig själva; den andra utgörande individer med så höggradig invaliditet, att det aldrig kan bli tal om någon verklig själf-försörjningsförmåga.

Dessa höggradiga invaliditeter bero till mycket stor del antingen af medfödda missbildningar eller funktionsrubbningsar eller af redan i tidigaste barn- och skolåldern genomgångna sjukdomar, t. ex. engelska sjukan, ben- och ledgångstuberkulos samt olika former af i barndomen genomgångna sjukdomar i nervsystemet ("barnförlamningar"). Det ligger, menar d:r Haglund då med rätta, i öppen dag för vanligt sundt förnuft, att alla de läkekonstens hjälpmedel, med hvilka vi kunna angripa dessa sjukdomstillstånd, måste tillgripas redan i barndomen, så tidigt efter födelsen eller efter den genomgångna sjukdomen som möjligt. Senare tiders erfarenhet från all ortopedisk verksamhet har också till full evidens ådagalagt, att alla de läkemetoder, af hvilka vi numera begagna oss i kampen mot sådana svårare lyten och vanförheter, endast kunna hafva någon framgång om de användas i barnåren eller åtminstone i ungdomsåren. Men som förhållandena nu äro, ser den sakkunnige i hvarje arbetsskola och hvarje hem för vanföra den största procenten skyddslingar utgöras af sådana, hvilka med riktig vård i barndomen ej skulle förete hälften, kanske inte ens fjärdedelen, af den nuvarande invaliditeten. Därför påyrkar d:r H. de nuvarande vanförestaltnas utvidgning med sjukvårdsafdelningar, afseende poliklinisk och inneliggande vård åt särskildt sådana ortopediska fall, hvilka utan en alldeles särskild långvarig, besvärlig och dyrbar läkarevård äro dömda att utgå i lifvet med så höggradiga invaliditeter, att hvarje själf-försörjning för dem blir otänkbar. Huru viktigt detta kraf är, framgår däraf, att i vårt land för närvarande finnas 4,000 och sannolikt dubbla summan barn och ungdom, hvilka på grund af förlamningstillstånd äro mer eller mindre höggradiga invalider, hvilkas behof af speciell sjukvård ej på ett tillfredsställande sätt kan tillgodoses af nuvarande sjukvårdsorgan.

De resultat, d:r Haglund på ortopedisk väg uppnått äro helt enkelt beundransvärda. Särskildt äro de resultat, som uppnåtts med mekaniska medel, bandager etc., hardt när otroliga. Äfven i utlandet har hans verksamhet vunnit det största erkännande.

Under åren 1903—11 har d:r Haglund innehaft tjänst jämväl som marinläkare.

PROFESSOR K. MEDINS 65-ÅRS DAG.

Professorn i pediatrik vid Karolinska Institutet *d.r. Karl Oskar Medin* fyllde den 14 aug. 65 år och afgick samtidigt, då pensionsåldern därmed var nådd, från sin befattning vid institutet.

Professor Medin, hvars utförliga biografi vi meddelade i vår åttonde årgång, och till hvilken vi i fråga om data och porträtt hänvisa, har till sitt huvudsakliga arbetsfält haft barnläkekonsten och på detta viktiga område gjort en betydande, delvis banbrytande insats. Särskild förtjänst har han inlagt om utforskandet af barnförlamningens svårösta problem.

För allmänna barnhuset, där professor Medin blef öfverläkare år 1884, har han varit en lika varmt intresserad som insiktsfull föreståndare. Som den store barnvän han är har han icke nöjt sig med att skänka dess skyddslingar den omsorgsfullaste vård den tid de varit upptagna på anstalten utan äfven varit ifrigt verksam att vid deras utskrifning skaffa goda fosterhem åt de barn, som varit i behof däraf.

Karolinska Institutet, åt hvilket professor Medin under en mansålder ägnat sin stora arbersförmåga och sina omfattande kunskaper, förlorar nu vid hans afgang från befattningen en af sina bästa lärare-krafter.

Prof. Medin uppvaktades på födelsedagen i sitt hem af for-

Efter fotograf. Klische: Bengt Silfverparre.
SILFVERPLAKETT TILL PROFESSOR K. MEDIN från underläkare och amanuenser

na och nuvarande underläkare och amanuenser.

Lifmedikus Flensburg frambar i egenskap af äldste närvarande lärjunge ett varmt tack för de gångna åren till den afhållne läraren och klinikchefen och öfverräckte på allas vägnar] en *minnesplakett*, utförd i drifvet silfver af hofjuvelerare C. G. Hallberg. Plaketten upptager utom en dedikation till jubilaren en bild af Allmänna barnhuset jämte autografer af samtliga, inalles ett 60-tal, underläkare och amanuenser som fått sin pediatriks utbildning under professor Medins ledning.

*

Ystads fornminnesförening har i dagarne haft årsmöte i den af föreningen inköpta Peterssonska gården i Ystad, hvars gammaldags korsvirkesbyggnad synes å vår bild. Det är föreningens afsikt att, så snart ekonomin tillåter det, i byggnaden anordna rumsinteriörer från äldre tider. Föreningen, som till ordförande har landhöfdingen greve Robert De la Gardie, räknar 364 medlemmar.

Foto, Jonn, Ystad. Klische: Bengt Silfverparre.
YSTADS FORNMINNESFÖRENING vid den gamla Peterssonska gården, afsedd till museum.

Redaktionen af HVAR 8 DAG ansvarar för emottagna manuskript endast om 20 öre i frimärken åtfölja desamma. Manuskript läsas i tur med förut inkomna och honoreras omedelbart efter event. införande

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

VID KUNGSHOGARNE I GAMLA UPPSALA. (Text å sid. 768.)

Kliché: Bengt SJVEESPARRE.

Vi namnteckna: 1. Riksantikv. Montelius, 2. prof. Peiser, Königsberg, 3. prof. Kossinna, Berlin, 4. d:r v. Løuis, 5. dir. Baum, 6. prof. Stieda, Königsberg, 7. prof. Braun, Moskva, 8. intendent Sarauw, 9. prof. Palmén, 10. doc. Almgren, Uppsala, 11. d:r Grosswald.

Amanuensen Eskil Olsson som f. n. inom Torne lappmark utför undersökningar på lapska offerplatser fann för några dagar sedan vid Laimolahti, Östra Torneträsk under det öfversta jordlagret vid en offerplats, där de lapska seitarna eller stengudarna ännu stodo kvar, en mängd lämningar efter tillverk-

ning af pilspetsar samt fragment af sådana. Fyndet låter sluta sig till att platsen en gång varit bebodd af stenåldersmänniskor och är det då ett högst beaktansvärdt sammanträffande att samma plats i långt senare tid blifvit begagnad af lappar vid deras hednoffer.

Efter fotografier.

MÄRKLIGT STENÅLDERSFYND I LAPPLAND:
LAPSKA STENGUDAR.

Kliché: Bengt SJVEESPARRE.

PILSPETSAR.

INTERNATIONELLA INSTITUTIONER.

FÖR HVAR 8 DAG AF *Fil. d.r. Frih. LAGE STAËL VON HOLSTEIN.*

II.

Det centraliseringssträfvande som beträffande fredsverket tagit sig uttryck i ett flertal institutioners lokalisering till Haag har en åtminstone tendentiös motsvarighet å internationalismens gebiet. Någon undantagslös gruppering kan det ej vara tal om. Liksom den internationella fredsbyrån, Ducommuns och Gobats skapelse, synes komma att för-

KONSTPALATSET I BRUXELLES, DÅR OFFICE CENTRAL ÄR INRYMDT.

Efter fotografier. LÄSESAL I OFFICE CENTRAL DES ASSOCIATIONS INTERNATIONALES.

bli i sina stiftares hemstad, Bern, och liksom Carnegies *Endowment for international peace* kommer att ha sin förvaltande och ledande myndighet — med en rörelsefond på 10 millioner dollars — förlagd till Washington, där dess framstående sekreterare, professor James Brown Scott residerar; så torde äfven en del af de institutioner af internationell natur, hvilka kommit till stånd under det senaste halfseklets blomstringsperiod allt framgent att behålla de skilda hufvudläger, dit de förlagts.

Den geodetiska byrån i Berlin, vikt- och mått-officen i Paris, åkerbruksinstitutet i Rom: alla ha de fått en fix och permanent karaktär, om också deras statuter ej i lika mått betinga en viss förlägningsort som exempelvis Nobelinstitutionerna i Stockholm och Kristiania. Faran för afskildhet är också mindre för dessa världsberömda inrättningar, som dock alla genom sin organisations gruppering och sina förbindelser söka motverka en isolerings risker. I så måtto betecknande är professor Ostwalds förslag att sammanföra samtliga Nobelpristagare i en aeropag med årliga, itinererande sammankomster.

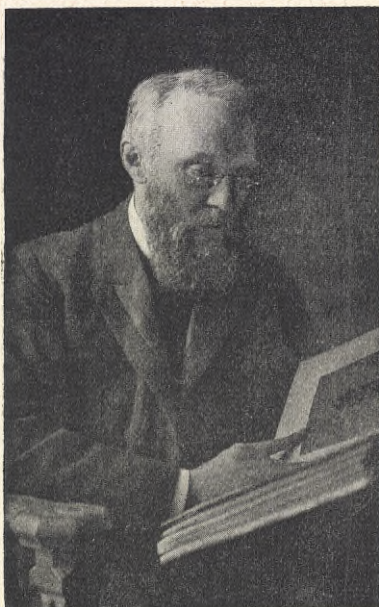
Motivet till en dylik orientering är ytterst sträfvan att komma i gifvande kontakt med alla de element, hvaraf institutionen är i behof för att allsidigt fylla sina skiftande syften. Samverkan, kooperationen framstår som den utslagsgifvande faktorn.

För att lättare nå detta maktmedel framträdde ock redan tidigt sträfvan att i största möjliga antal sammanföra de internationella institutionernas perma-

verkan. Belgien kom därvid helt naturligt att stå i förgrunden. Dess centrala läge, dess ekonomiska och intellektuella betydelse, dess neutralitet: allt medverkade till att de internationella institutionerna i rask följd efter hvarandra beslöto att där upprätta sina ständiga byråer och sekretariat. De fördelar dessa konstaterade att sålunda befinna sig i hvarandras direkta grannskap för inbördes stöd och samverkan manade till en efterföljd så stark, att i dag 65 institutioner lokaliserats till Bryssel eller dess närhet.

Folkkrättsinstitutet har sedan 1873 haft sitt generalsekretariat förlagdt till Gand; dess traditioner äro intimt förenade med stiftarens minister, Rolin Jacquemyns och den nuv. generalsekreterarens, professor Albéric Rolins personliga insatser och förbindelser. Genom ett årligt bidrag från Carnegie på 200,000 frcs har institutet nyligen satts i tillfälle att underlätta sin organisatoriska och publicistiska verksamhet. Vid sitt sammanträde i Kristiania, 26—30 augusti, kommer det, som nämndt, att framför allt behandla nästa Haagparlaments och Folkkrättsakademiens funktion samt har dessutom luft- och sjökrigets reglering till sitt afgörande. Det ligger ingen öfverdrift i att påstå, det dess förehafvanden i mycket dikteras af de oportunitetsskäl samarbetet med andra besläktade institutioner dikterar.

I första hand kommer därvid den Interparlamentariska Unionen i betraktande. Den har nämligen sedan konferensen i Berlin 1908 beslutat att förlägga sin permanenta byrå till Bryssel och dess

Ljör porträtt. Till vänster: PAUL OTLET, Generalsekreterare för Institut Intern. de Bibliographie och Off. centr. des Assoc. Intern. Till höger: STATSMINISTERN A. BEERNAERT, Nobelpristagare.

initiativrike, energiske sekreterare, norrmannen, dr Chr. L. Lange har från början af sin verksamhet accentuerat den tendens af parallell samverkan som Unionens vördade president och nestor, excellensen Beernaert, tillika ordf. i den int. Sjörättskommittén, förut framhåtit som en drivande nödvändighet. Unionen räknar f. n. cirka 3,000 parlamentariska ledamöter d. v. s. fjärdedelen af samtliga ledamöter i 20 parlament och har vid sin stundande 17:de konferens i Genève ett allsidigt och betydelsefullt program, som ställer den i tåten vid sidan af de institutioner, som rent vetenskapligt eller praktiskt ha att utreda de frågor Unionen vill bereda parlamentarisk sanktion till världsfredens betryggande.

Vid en överblick skall man emellertid finna, att det f. n. existerar mellan 4- och 500 internationella associationer på den mänskliga verksamhetens alla fält, och för att få denna väldiga utveckling af internationalismen att löpa i banor som samfälligt syfta mot likartade mål, återstår ett gigantiskt organisationsarbete. Det är detta, som Office Central des Associations Internationales i Bryssel satt till sitt mål att underlätta och befrämja.

Dess direktörer: senator La Fontaine samt vetenskapsmännen M. Paul Otlet och C. Van Overbergh hade under ett decenniums intensivt arbete på skapandet af Det internationella bibliografiska institutet i Bryssel skaffat sig en organisatorisk erfarenhet, som kom en världskongress, till hvilken 132 internationella förbund samlades 1910 under utställningen, att kalla dem till ledare för denna office, som man beslöt att upprätta som en samlande och enande medelpunkt för internationalismens mångfaldiga organ. Belgiska regeringen ställde lokaler till förfogande (4.200 kv.-m.) för sekre-

tariatet och biblioteken (75.000 volymer) i en del af K. Muséet (3, bis rue de la Régence) och för det Internationella Muséet i Palais de Cinquantenaire. Carnegie gaf ett välbehöfligt årligt subsid på 75.000 francs. Och arbetet tog vid. Det gällde till en början att göra hela den internationella rörelsen känd; i tvenne volymer om 1.500 och 2.000 sidor föreligger nu en *Annuaire* med en fullständig redogörelse för samtliga institutioners historia, program, medel och mål. Det framstod som en nödvändighet att skaffa internationalismen en egen tribun, och det har nu utkommit fyra förträffliga nummer af den månatliga tidskriften *La Vie Internationale*. Man finner där orienterande artiklar öfver den politiska, ekonomiska och vetenskapliga utvecklingen ur det mellanfolkliga närmandets synpunkt, redogörelser för internationella konferenser (bl. a. rörande socker-, opium-, dyrtids- och växelfrågorna), notiser om neutralitetsdebatterna, luftseglingen, senaste epokgörande uppfindingar, de olympiska spelen, etc.; meddelanden om ett 100-tal kongressers program, en fullständig förteckning öfver samtliga internationella sammankomster, som hittills bestämts för de närmaste åren. I det andra numret ingår äfven en redogörelse för de arbeten Officens Centralkommission hade för händer under sitt sammanträde i april. Där beslöts bl. a. att nedsätta 6 kommittéer, hvilka äga att i olika länder understödja Officens väsentliga program, nämligen att fastare organisera och gruppera de internationella institutionerna, befrämja deras ekonomiska utveckling och juridiska ställning, befordra enhetliga vetenskapliga metoder och uttrycksmedel, sammanföra ett möjligtast fullständigt bibliotek rörande internationalismen och tillhandahålla dossierer öfver densammas skilda frågor och organ. Hittills ha 11 millio-

Efter porträtt. FIL. DR. FRIH. L. STAËL VON HOLSTEIN, vid Off. centr. des Assoc. Int. Författare af våra två uppsatser om Internationella Institutioner.

ner ficher klassificerats, 10,000 dossierer ordnats, 16 salar med 3,000 föremål, tabeller och statistiker ordnats i det internationella museet. Detta senare har till ändamål att åskådliggöra den internationella samhörigheten på alla områden samt äfven framställa resp. länders egenart och speciella mellan folkliga förbindelser. Efter engelsk, rysk, amerikansk sektion är en svensk f. n. påtänkt.

ARKADEN (l'Arc du Cinquantenaire) I BRUXELLES, vid vars venstra sida finnes ingången till Internationella Museet.

na mot arbetslösheten, för arbetarskydd, de sociala försäkringarna samt herrarbetets reglering denna höst för första gången gemensamt afhålla i Zürich undersept. Underhandlingar pågå om en int. statistisk byrå samt ett int. kem. institut förläggande till Bryssel. Frågan om ett int. juridiskt statut för föreningarna har på Officens initiativ förts fram först vid kongressen 1910 och vid Institutet för internationell rätts sammanträden 1911 och 1912 i London och Paris samt fungerar nu på Folkkräftss-

Organisationsarbetet tar sitt typiska uttryck i den "Sociala vecka" som de internationella institutioner-

et för internationell rätts sammanträden 1911 och 1912 i London och Paris samt fungerar nu på Folkkräftss-

Forts. å sid. 762.

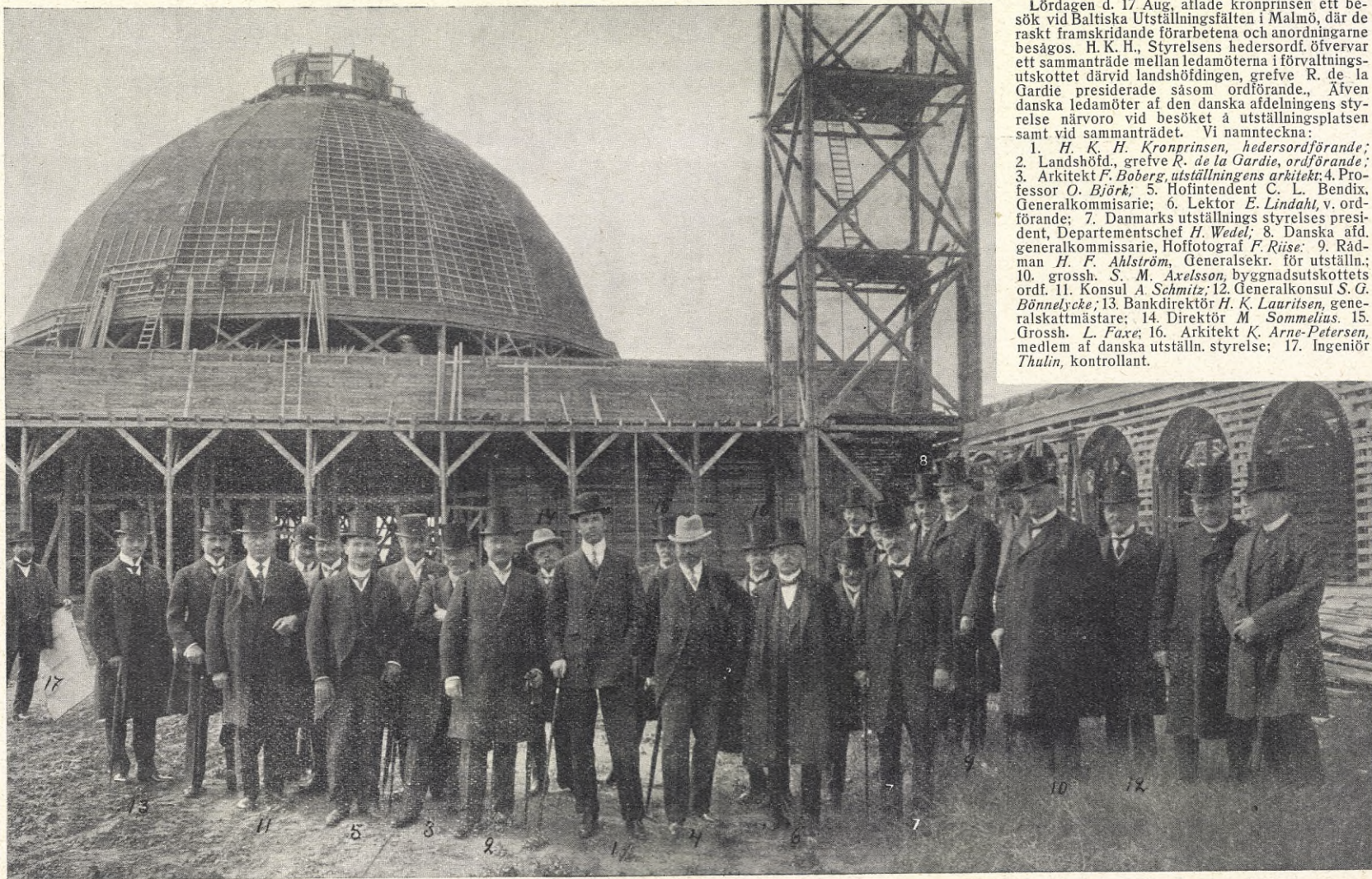
T. v.: ALEX MURRAY. Afgått såsom Engelska regeringens "Chief Whip". — T. h.: DE SOM SPIONER I KIEL HÅKTADE NU BEFRIADE ENGELSMÄNNEN.

Den viktigaste posten inom *Engelska parlamentet* på regerings-sidan är hvarken premiärministern eller talmannen men den s. k. "Chief Whip", d. v. s. chefen för "inpskarna". Denne, hvilken leder ett helt departement, bestämmer talarna, anordnar omröstningarna och håller partiet samman. Han är i själfva verket partiets mest betydande person. Arbetet, såväl inom som utom parlamentet, är utomordentligt fordrande: han har att råds-lä med ministrar, anordna valarbetet, instruera kandidaterna till parlamentsval m. m. Också plägar han vid afskedet erhålla någon högre post. Den senast varande inpskaren i underhuset, *Mr Alexander Murray*, eller som han hittills benämnts "Master of Elibank", säges hafva varit den ypperste inpskare, som funnits i det engelska parlamentet på de senaste hundra åren. När han därför, på grund af hälsoskäl, nu inlagt om samt erhållit afsked från denna syssla, har det liberala partiet gjort en svår förlust. Ryktesvis förmåles att *Mr Al. Murray* kommer att ut-

nämnas till generalguvernör öfver Sydafrika eller till minister för Indien. T. v. har han erhållit baronskap: *Baron Murray of Elibank*. — Till efterträdare som regeringens whip är vald *Mr Percy Illingworth*.

Den spionfruktan, som är rådande både i England och Tyskland, medför upprepade häktningar. Så ha fem engelska läkare och ingenjörer blifvit häktade utanför Kiel, under förmenande att ha fotograferat strategiskt viktiga områden. Denna händelse, hvilken väckt oerhördt uppseende i England, har föranledt de engelska tidningarna till ett hotfullt språk, alltid farligt i dessa allmänna orostider. Vår foto visar tvänne af de häktade engelsmännen ombord å sin yacht "Wayfarer" systerbåt till "Silver Crescent" å hvilken senare de seglade till Tyskland och som där beslagtogs: 1. doktor Stone, 2. *Mr L. H. Sheffield* och 3. *Mr W. R. Mac Donald*. De ha nu befriats.

BALTISKA UTSTÄLLNINGEN JUST NU.

Lördagen d. 17 Aug. aflade kronprinsen ett besök vid Baltiska Utställningsfältet i Malmö, där de raskt framskridande förarbetena och anordningarne besågos. H. K. H., Styrelsens hedersordf. öfvervar ett sammanträde mellan ledamöterna i förvaltningsutskottet därvid landshöfdingen, greve R. de la Gardie presiderade såsom ordförande., Äfven danska ledamöter af den danska afdelningens styrelse närvaro vid besöket a utställningsplatsen samt vid sammanträdet. Vi namnteckna:

1. H. K. H. Kronprinsen, hedersordförande; 2. Landshöfd., greve R. de la Gardie, ordförande; 3. Arkitekt F. Boberg, utställningens arkitekt; 4. Professor O. Björk; 5. Hofintendent C. L. Bendix, Generalkommisarie; 6. Lektor E. Lindahl, v. ordförande; 7. Danmarks utställnings styrelsens president, Departementschef H. Wedel; 8. Danska afd. generalkommisarie, Hoffotograf F. Riise; 9. Rådman H. F. Ahlström, Generalsekr. för utställn.; 10. grossh. S. M. Axelsson, byggnadsutskottets ordf. 11. Konsul A. Schmitz; 12. Generalkonsul S. G. Bönnelycke; 13. Bankdirektör H. K. Lauritsen, generalskattmästare; 14. Direktör M. Sommelius. 15. Grossh. L. Faxe; 16. Arkitekt K. Arne-Petersen, medlem af danska utställn. styrelse; 17. Ingeniör Thulin, kontrollant.

KRÖNPRINS GUSTAF ADOLF, STYRELSENS HEDERSORDFÖRANDE, JÄMTE SVENSKA OCH DANSKA STYRELSELED. M. FL. SAMLADE FRAMFÖR KONGRESSHALLEN.
Efter fotografi för H. S. D. af Hoffotograf Rahmn, Malmö.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergstr., Sthlm.-Gbg.

ANDJAKTEN.

FÖR H. B. D. AF SIGNE LAGERLÖW.

DU undrar hvarför jag inte tog den där gentlemannens hand, sade doktor Agardh, i det han lossade kättingen och sköt ut båten från bryggan. Du tycker han verkar aktningsvärd och elegant — icke olik en ungersk diplomat f. ö. — och han tillhör de kretsar, där endast aktningsvärdt folk öfver hufvud har tillträde. Jag såg på din blick i går att mitt beteende på det högsta förvånade dig — ja, att du till och med kände dig sårad och en smula bestört å den förolämpades vägnar.

Men vet du hvad — om jag nu vore i ditt ställe och såg en man, som icke är van att förgå sig och på hvilkens omdöme jag någorlunda litat, helt plötsligt vände en annan man ryggen, så som jag i går vände min rygg åt herr Robert Gellow, så skulle jag verkligen anta att den mannen hade några skäl för sitt beteende. Och det är just hvad den mannen, d. v. s. jag, har i detta speciella fall. — Får jag be dig ro litet kraftigare på din styrbordsåra, ty vi ha grund strax för ut!

Doktor Agardh lutade försiktigt geväret mot toften och satte sig ned.

Det var tidig morgon, och kring stränderna var det tyst. Freddy Simmon rodde långsamt båten uppför den smala kanalen, som man kunnat förmoda vara en insjökanal, om ej den säregna salta doften och en och annan mås bebådade hafvets ursprung och närhet. Roddarens trohjärtade blå ögon riktades med ett afvaktande uttryck på mannen i aktern, hvilkens smala bruna händer sysslade med stoppandet af en pipa. Solen var uppstigen sedan några timmar och sken klart med stupande strålar ned på landskapet, som låg friskt och renadt efter nattens dag.

Ännu skönjdes den hvita manbyggnadens brutna tegeltak och öfre balkong, på hvilken de båda herrarna nyss druckit sitt tidiga morgonkaffe, innan de begäfvit sig ut på jakten.

Doktor Agardh betraktade den i grönskan inbäddade byggnaden med en tankfull blick och sade slutligen helt apropå:

— Det är märkvärdigt att jag aldrig riktigt kan försona mig med den här platsen. Så snart jag kommer hit, känner jag ett besynnerligt tryck, en egendomlig beklämning. Om jag inte erfarit samma obehagliga stämning från första stund jag en sommar för tre år sedan kom hitut, skulle jag tro att känslan af vantrefnad sammanhängde med en liten historia, som hände mig andra sommaren, och som jag då trodde med ens hade löst alla tillvarons och isynnerhet existensens problem för mitt vidkommande. Nu synes mig orsaken mera okult — icke minst därigenom att jag trots varningen och obehag ideligen drages hit tillbaka. Det är ju märkvärdigt — men det är nu så...

Doktorn tystnade ett ögonblick, för att, fördjudad i sig själf, draga några bloss på sin pipa och fortsatte därpå med ett pröfvande ögonkast på sin tystlåtna och intresserad lyssnande båtkaamrat:

Ja, du såg gentlemannen, som jag inte tog i hand — det är just han som hör ihop med den där historien andra sommaren. Det är en ståtlig karl ju, men litet för mörk och het i ögonen enligt mina pretentioner. Mest lik en magyar, ehuru jag visst inte tror att han räknar sina anor från det landet. Så vidt jag vet har ingen reda på hvad slags landsman han är — och det gör ju f. ö. detsamma. Du såg äfven hans vackra fästmö, damen i blått, som du fäste min uppmärksamhet på. Tack för vänligheten, men jag hade nog sett henne ändå! Det

fanns verkligen en tid, då jag icke såg mycket annat i världen än henne. Men jag var icke ensam om denna synpunkt — tyvärr! Det fanns en till, både för henne och för mig, nämligen magyaren.

Han var ofantligt energisk — på ett mycket operativt sätt som du sedermera kan förstå. En ursäkt för honom själf var måhända hans dåliga affärer, som stodo i vägen för hans karriär, och som han tydligen ville lösa i samband med hjärtats problem.

Jag hade inte håller någon lysande ställning — i förhållandet till min praktik voro mina skulder t. o. m. enorma. Emellertid var det ekonomiska ingen hufvudfråga för mig — den gången. Jag hör till dem som mycket väl kunna stilisera en giftermålsannons; "vid förmögenhet fästes intet afseende". Kort sagt, för mig var det hela en hjärteangelägenhet, för magyaren en lifsfråga.

Om jag nu skulle stå såsom åskådare till oss tre — henne, magyaren och mig — vore det mig rätt svårt att afgöra hvilken af oss två män som föreföll att ha de största utsikterna. Hon var ganska jämn, eller snarare ojämn — en dag si — en dag så. En afton kunde jag gå hem med den övertygelsen att jag var den föredragne, men nästföljande dag satt magyaren i hennes bäsä med en lycklig aspirants säkerhet öfver sitt väsen. Ja, det är inte lätt att definiera den lilla skillnad hon inlade i sitt sätt mot oss båda; det förföll mig nästan som hyste hon större förtroende för mig, men kände mera dragning till honom. Man behöfver bara se honom för att förstå det där —

Det hela stod äfven oafgjordt, då jag en morgon som mycket liknade denna gaf mig ut på en andjakt tillsammans med häradshöfding Jespersen och en af öns landtbrukare.

Vi hade rott ut till udden — de två andra lågo ute med båten, medan jag gick utetter stranden i väntan på en uppjagad andkull.

Du vet att man från den här kanalens delta kan se hela hafvet — en syn som jag sällan kan motstå. Jägaren inom mig är med andra ord mycket mindre utvecklad än naturdyrkaren. Dessutom syntes inte en and — det enda fågellif jag såg var några måsar som sutto aldeles stilla i solskenet och dekorerade ett sjömärke på ett mycket måleriskt sätt. Det hela tog sig ut som ett delikat, alabasterhvitt snäckarbete mot det mörkblå fjordvattnet, och jag stod just och funderade på hvad det kunde likna, då ett skott helt oväntadt ljud från skogen bakom mig.

I samma stund kände jag ett nålfint sting i ena skuldran. Om du inte vet hur det känns att bli skjuten, kan jag försäkra dig att man känner smärtan antingen inte alls — d. v. s. om skottet träffar prick och dödar omedelbart — eller också först en stund efteråt. Och ändå, fastän smärtan var så obetydlig som om någon på skämt stuktit till mig med en stoppnål i ryggen, erfor jag en känsla af fara som var långt effektivare än biessyren af en stoppnål någonsin kan åstadkomma. Jag förstod med andra ord att jag var skjuten.

Märkvärdigt nog tappade jag hvarken bössan eller besinningen — min första blixtnabba tanke var endast att se efter hvem som skjutit.

Först såg jag ingenting. Men i samma stund det började bölja och skymma för mina ögon, såg jag eller tyckte mig åtminstone se en grön fläck som gled bort i den öfriga grönskan — en grön fläck af aldeles särskild beskaiffenhet och hvars färg jag inte sett någonstades på jorden utom på magyarens kläder.

Därpå blef allt mörkt som om natten, och jag domnade af. När jag vaknade upp igen, låg jag i båten och kände en salt smak i munnen af blod. Då kände jag äfven smärtan — en ohygglig brinnande sveda i vänstra sidan som kom mig förmoda att skottet träffat lungan, att stora ådern var skadad och allt var slut.

Det blef en förfärlig uppståndelse på trakten. Först togs intresset uteslutande i anspråk af mig, men så snart man kom underfund med att jag ingalunda tänkte dö af olyckan, koncentrerades uppmärksamheten på att få tag i gärningsmannen.

Jag låg där i mitt halfmörka rum och funderade både hit och dit. På det hela taget vågade jag icke angifva, då jag ju inte ens för mig själf kunde bevisa, om jag sett någon eller inte. Men i hvarje fall var jag för egen del och helt privatim så viss på min sak, som jag nu är att du sitter framför mig och håller på att ro båten rakt upp på land.

Det fanns, mig veterligt, inte mer än en person på trakten, som skulle haft något intresse af att gå ut en morgon och aflösa ett vådaskott och sedan gå hem utan att säga ett ord om hela historien. Alla människor som kunde misstänkas för att denna morgon ha handterat en bössa ansattes och förhördes, men lyckades bevisa sin oskuld.

Magyaren, som jag fortfarande kallar magyar, därför att han ser ut som en magyar, stod naturligtvis såsom medlem af den frivilliga undersökningskommittén höjd öfver hvarje misstanke.

Några dagar efter mitt tillfrisknande, som i öfrigt gick raskt nog, fick jag emellertid tillfälle att mellan fyra ögon säga denne gentleman en del saker, som förvandlade min misstanke till visshet. Eller tycker du att det är rimligt att en stor kraftig man blir dödsblek bara därför att en annan man helt höfligt begär att få se hans jaktgevär — låt vara med en underförstådd önskan att få pröfva huruvida en viss slags kulor passa till en viss slags kaliber.

Såpass mycket sade jag honom — inte ett dyft mer, men det var nog. Han blef hvit som en fé, t. o. m. ögonen tycktes mig blekna, något som verkar otroligt då de synas bestå af det mest solidt svarta ämne i världen. I den situationen lämnade jag honom — vände honom ryggen, precis på samma sätt du såg jag gjorde igår, och som jag kommer att göra så ofta och så länge magyaren och jag händelsevis råka att sammandrabba på samma jordfläck under samma sol.

— Nå men hon då? frågade Simmon, som mest intresserade sig för den erotiska utvecklingen af historien.

Forts. från sid. 759.

institutets program för att efter dess auktoritativa anvisning afgöras vid den världskongress, som är utlyst till 1913 års världsutställning i Gand. Officen kommer förmodligen att anordna den serie kongresser, som börjat utlysas till utställningen i San Fransisco 1915. Innan dess torde den ha begynt realisera uppförandet af ett gemensamt palats i Bryssel för de olika internationella institutionerna; ett amerikanskt millionprojekt i detta syfte har nämligen utarbetats och förefaller redan stå inför sitt fullbordande.

Ett hastigt överslag ger sålunda ett begrepp om den intensitet, hvarmed internationalismens utveckling går framåt i dag tack vare det medvetna arbete, som nedlägges på dess organisation. Hvarje land har sin roll att fylla i detta sträfvan: den mätes efter måttet af dess kulturella vilja och framskridenhet. Nobellandet, Olympiadstaden: ha de ej

— Ja, hon ja, svarade Agardh och log bistert. Det såg du ju i går, hur det slutade med den saken.

Ett frasande sus afbröt samtalet och båten gled nu in bland säfven. Agardh låg rökande stödd på armbågen, betraktande hur den böljande vattensåden åter elastiskt höjde sig ur kölvattnet. Växtligheten var så rik på denna plats, att Simmon försäkrade att det kändes som att ro i ett rågfält.

Efter en stund steg Agardh i land med bössan.

Man hade nått fram till mynningen och hafvet låg vaggande blått och solbelyst. Freddy Simmon rodde sakta och lystrade fram båten i det åter rena vattnet.

Då och då försvann figuren på stranden för att taga en omväg, när terrängen blef för svår men dök ånyo snart upp igen med sin ljusa sommardräkt och den i pannan nedtryckta panama'n.

Just vid mynningen gjorde Freddy ett tecken med handen och i samma stund lyfte några änder och sträckte tungt ut mot fjorden.

Agardh lade genast bössan mot kinden och sköt. Skottet small af med en osamlad och så stark skräll att skytten studsade tillbaka.

Ingen enda af änderna syntes ens sårad.

— Hallå! ropade Freddy och rodde närmare — hvad var det med skottet?

Agardh stod och synade geväret med en bestört min.

— Du kan själf se, sade han, pipan har remnat.

— Har hon remnat — hvilken otur! Det var det bästa håll man kunnat begära, sade Freddy deltagande.

Agardh föreföll både öfverrumplad och förgärd.

— Är det inte som jag sagt, det är något förgjordt med den här platsen, sade han. Eller tycker du inte att jag fått tillräckligt tydliga besked om att jag ingenting har här att göra!

Han steg åter i båten och förblef tyst och tankfull en lång stund. Än synade han geväret, ännu riktade han en bekymrad blick ut mot den soliga hafsvidden.

— Du tror väl inte att magyaren har någon del i det här? frågade Freddy om en stund.

Doktor Agardh skakade på hufvudet.

— Inte direkt åtminstone — men indirekt — hvem vet! Det finns folk som kan trolia.

— Asch — trolia! sade Freddy och gjorde en grimas.

— Ja, det där förstår hvarken du eller jag, sade Agardh och bytte om plats. Ge mig ena åran, så ro vi emellertid hem och få oss litet frukost!

särskilda förpliktelse och lockande utsikter till framgångsrika insatser? På vetenskapliga och tekniska kongresser och konferenser börjar Sveriges namn bli alltmer känt och aktadt; vårt officiella eller akademiska deltagande är nästan en regel vid möten af internationell natur. Det är ett försprång som det gäller att bibehålla. Ty hvem tviflar på värdet af den lager, som uppnåendet af internationalismens mål skall beskära?

Hrr Fotograf uppmanas att vid insändande af fotografier till HVAR 8 DAG tillse, att deras namn finnes anbragt på fotografiets baksida. **Endast då angifves firmanamnet.**

RIKSSKYTTETÄFLINGAR I ÖSTERSUND.

VID KAROLIN-MONUMENTET I DUFED.

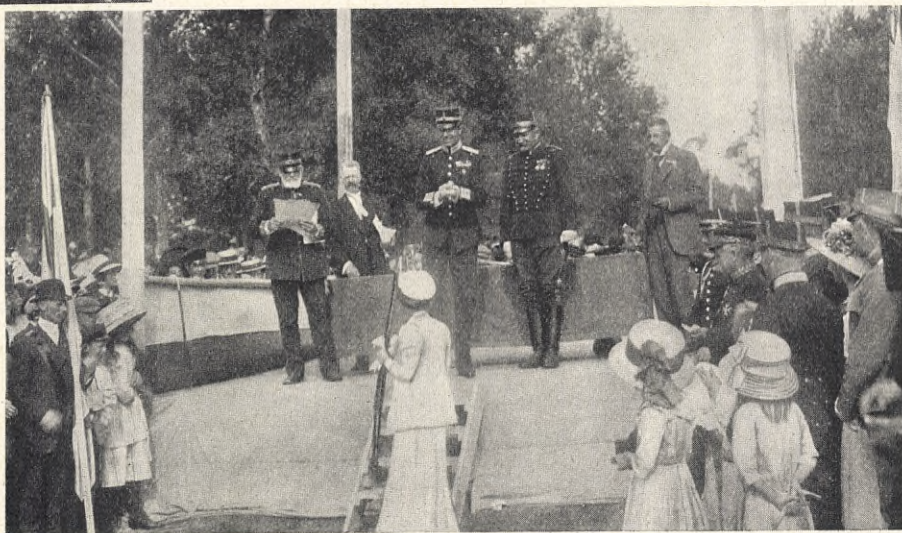
KRONPRINSEN OCH SKYTTEVETERANEN
J. SVENSSON, NORRKÖPING.

GRUPP AF TÄFLANDE DAMER: Fröknarna R. Lind, Söderköping (1:a pris) och E. Bergschöld, Sthlm (2:a pr.) och fru J. Sundqvist, Svartvik (3:e pr.)

I riksskyttetäflingarne i Östersund den 8-11 augusti deltog 1,200 skyttar. Resultaten af skjutningarna voro goda med undantag dock för fältskjutningen i Dufedspasset, hvilken försvärades af stark bläst. Prisutdelningen förrättades af kronprinsen, som under ett par dagar var närvarande vid täflingarne. I dessa deltog äfven med god framgång en del kvinnliga skyttar.

Den 10 augusti afreste deltagarne i riksskyttetäflingarne till Dufeds station och togade därifrån till Karolin-monumentet, där korum hölls och generallöjtn. Uggla i ett tal erinrade om anledningen till monumentets tillkomst.

KRONPRINSEN FÖRRÄTTAR PRISUTDELNINGEN: 1:a pristagarinnan fröken R. Lind emottager sitt pris.

JULES MASSENET.
Kompositör. F. 42. † 13 Aug.

Efter det senaste, i juni d. å. tagna, porträttet.

Jules Massenet, en af Frankrikes mest bekanta och uppburne tonsättare har d. 12 augusti skattat åt förgängelsen. Typiskt fransk, som hans musik är, har den haft sitt rätta forum på pariscenen inför en publik som högre än någon annan skattar elegans och polityr äfven i musik, må det så vara på bekostnad af djup. Lifligt temperament, fin melodik, praktfull instrumentering äro de mest anmärkningsvärda dragen i hans mycket omfattande produktion, hvaribland dock äfven finnes ganska betydande verk.

Jules Emile Férdéric Massenet föddes d. 12 maj 1842 i Saint-Etienne (Loire). Vid Pariskonservatoriet blef han Ambroise Thomas' favoritelev i komposition, samt studerade harmoni och piano för Ruben och Laurent. Efter att ha vunnit konservatoriets alla pris vistades han tvenne år i Rom, men var sedan 1866 bosatt i Paris. Här uppfördes 1867 hans första komiska opera "La grand, Tante", och 1872 "Don César de Bazan", hvilken liksom den senare komponerade "Mannon" och "La Navarraise" äro uppförda i Stockholm. "Mannons" roll har uppburits af bl. a. den

Efter porträtt.

PRINSESSAN ELISABETH AF GENUA.
Kliché: Benigt Sjöveersparre.

F. 30. † 14 Aug. Född prinsessa af Sachsen, gift 1850 med hertig Ferdinand af Genua, bror till konung Viktor Emanuel II af Italien, död 1855.

Efter porträtt.
D:R MORRISON, den engelske journalisten, som utnämns till kinesiska regeringens i Peking politiske rådgifvare.

berömda Marie Renard och af vår Sigrid Arnoldson. Operor i samma stil äro "Roi de Lahore" och "Werther", först uppförd i Wien 1892 med von Dyck och Renard.

Bland Massenets verk i den "grande style" som bäst passar Stora Opran i Paris må nämnas: "Hérodiade", "Cid", "Thais" (text af Anatole France), "Esclarmonde" m. fl. liksom äfven andliga verk: "La Vierge", "Marie Magdaléne" och "Ève" utgått från hans hand, dock utan att lemna några större spår efter sig. Till en annan operaproduktion hör "Sapho" (Daudet) "Phédre" (Racine) samt nu sist "Roma".

Massenet har äfven skrivit stämmingsfulla och klangligt verkningfulla orkestsuiter, såsom "Scènes hongroises" och "Scènes pittoresques", 6 orkestsuiter, deribl. "Pompeia" samt en symfonisk dikt "Visions", stråkvartet, å capella-körer samt många läckra romanser, som dock numera sällan förekomma på de modernare konsertprogrammen. Massenet har säkert utöfvat stort inflytande på modern operakomposition, och som lärare vid Pariskonservatoriet 1878—96 räk-

nade han bl. a. Alfred Brunson, Paul Videl, Charpentier som sina elever.

Högt uppburen i sitt fädernesland, var Massenets medlem af, utom några andra institutioner, Musikaliska Akademien i Stockholm.

*

Hertiginnan Elisabet af Genua, född prinsessa af Sachsen år 1830, afled den 14 aug. i sitt italienska slott Stresa. Hon ingick 1850 giftermål med Ferdinando, hertig af Genua och broder till Viktor Emanuel II. Ett år efter hertigens år 1855 timade död gifte sig hertiginnan med markis Niccolo Rappallo, död 1882.

I sitt första äktenskap hade hon dottern Margherita, prinsessa af Savoien, och Tomasso, hertig af Genua. Prinsessan Margherita förmäldes 1868 med Umberto I. Den bortgångna hertiginnan var sålunda på samma gång mor-mor till Italiens nuvarande konung och maka till hans farfars broder.

*

Juanschikai, Kinas regent, har till sin hjälp vid utredandet af den trassliga kinesiska härivan kallat Londontidningen "Times" korrespondenti i Peking, *d:r Morrison*, bekant för sin intima kannedom om kinesiska förhållanden. Att England med nöje sett en af sina söner på denna viktiga politiska post är tydligt, så mycket mer som *d:r Morrison* är så väl anskrifven hos engelska regeringen att han tidigare varit erbjuden den brittiska ambassadörsposten i Kina. Det kinesiska folket har emellertid mottagit främlingen — rådgifvaren mycket kyligt. Troligen för att söka förta den obe-

VISCOUNTESS CURZON, Englands kvinnliga skönhetsideal.

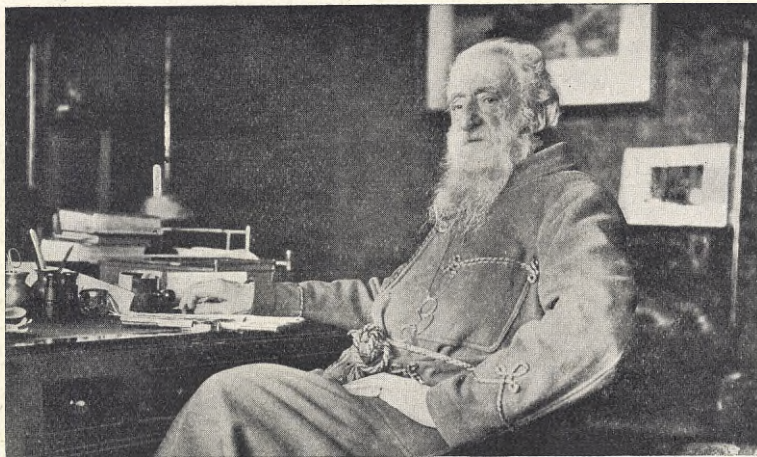
hagliga verkan Morrisons engagemang haft på kineserna och kanske äfven på andra har Juanschikai inledt underhandlingar med den kände japanske professorn i internationell rätt Ariga Nagao i afsikt att försäkra sig om honom som politisk rådgifvare nr 2. Att märka är, att det i båda fallen är fråga om *privata* rådgifvare till Juanschikai, hvilka icke stå i officiell rapport med kinesiska utrikesministeriet.

*

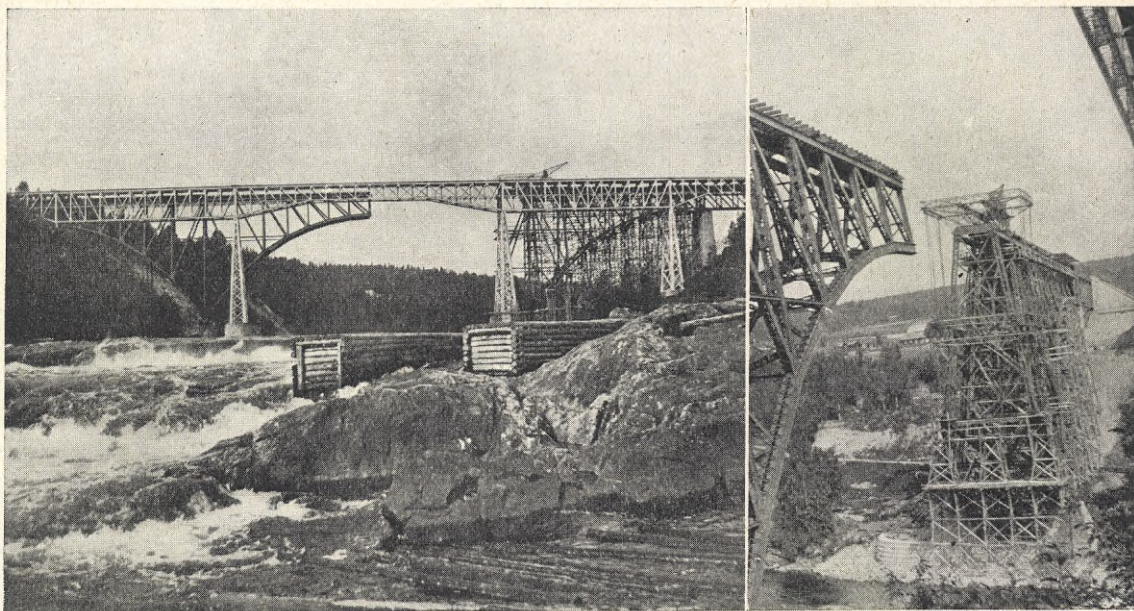
Ett Elisabeth-fästspel har gifvits i samband med Shakespeare-utställningen i Earls Court i London. De medverkande, omkr. 250 personer, tillhörde de mest exklusiva furstliga och högaristokratiska kretsar. En af hufvudrollerna, "Skönhetens drottning", innehades af den för sin fägring kända *viscountess Curzon*. En bländande prakt utvecklades i fråga om kostymerna hvilkas sammanlagda värde beräknas till bortåt en million kr. Biljettpriserna voro i förhållande därtill; en loge kostade 250 pund (d. v. s. 4,500 kr.)

*

General Booth, frälsningsarméns skapare och högste chef synes, enligt meddelande till oss från London, befinna sig inför slutet. Hans hälsa har under de senare åren varit vacklande — han har bl. a. två gånger opererats för ögonstarr, sista gången med negativt resultat — och utan att någon särskild sjukdom nu förefinnes är hans allmänna befinnande sådant, att det inger de allvarligaste farhågor, hvilka ytterligare understrykas af hans höga ålder, 83 år.

FRÄLSNINGSARMÉ-GENERALEN BOOTH, efter ett nyligen taget porträtt.

DEN GAMLA OCH DEN NYA FORSMO-BRON ÖFVER ÅNGERMANÄLFVEN. Bilden t. v. visar båda broarna, bilden t. h. den nya bron under byggnad. Efter i dagarne tagna fotografier.

Rosfors bruks järnmalms-grufvor i Piteå sockens skola efter en lång hvilotid åter börja bearbetas. Malmfälten upptäcktes i början af 1800-talet, och Rosfors masugn sattes i gång 1839. Driften, som med dåtida smältningssmetoder föga lönade sig, nedlades 1867. Nu företagna undersökningar, ledda af professor Valfr. Peterson, ha lämnat visshet om betydligt större mängder malm, än hvad hittills antagits. Järnhalten

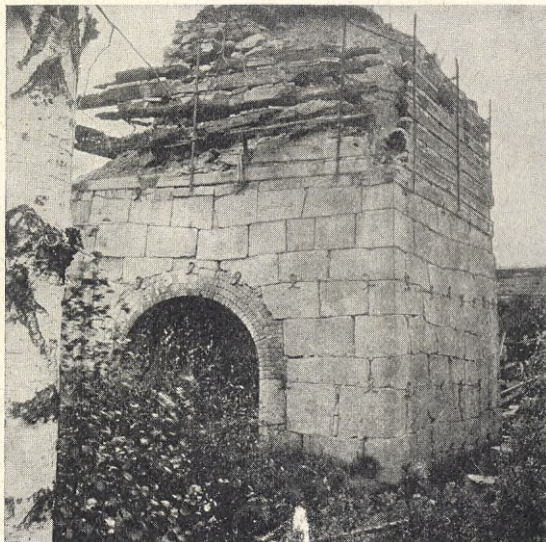

ÅNGAREN "BLENDA" FRÅN OSCARSHAMN, utsatt för en hotande eldsolycka utanför Häfringe den 5 aug.

anslas för huvudparten till 42 procent och malmen är synnerligen lämplig för magnetisk anrikning.

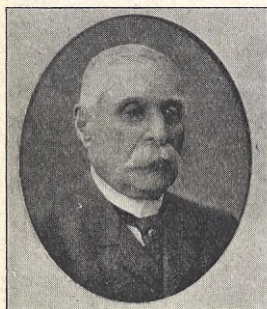
Malmfälten ifråga äro i dagarna inköpta af samma österrikiska bolag som äger Frejagrufvan, och skall malmen sålunda exporteras till Österrike.

ROSFORS JÄRN-
MALMSGRUF-
VOR i Piteå socken.
T. v. Den gamla
masugnen.
T. h. Frejagrufvan.

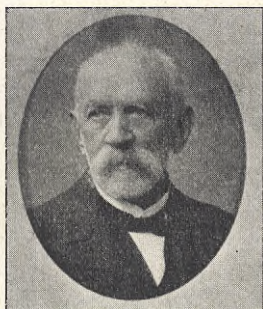

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

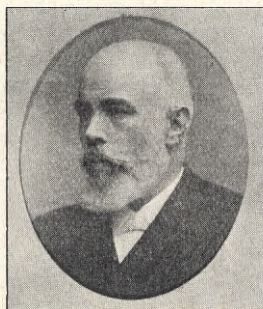
* Data här nedan.

B. G. GEIJER.
F. d. öfverstelöjtnant. — Stock-
holm. 85 år 12 Aug.*

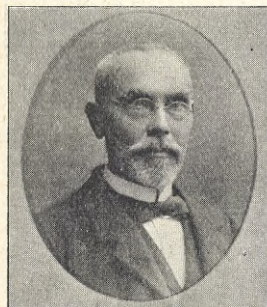
F. LÖFQVIST.
F. d. Godsägare. — Apelsäter,
Kragensås. 80 år 23 Aug.*

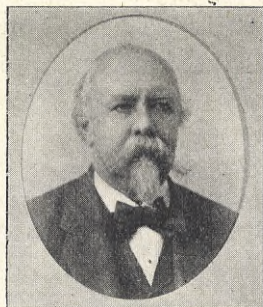
O. A. BERG.
Godsegare. — Riksdagsman.
— Staby. 50 år 12 Aug.

K. A. T. EK.
Stationsinspektör. — Kalmar.
50 år 28 Aug.*

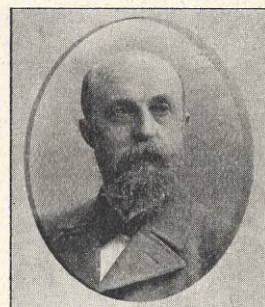
S. BERGGREN.
F. d. Professor. — Lund. 75
år 12 Aug.*

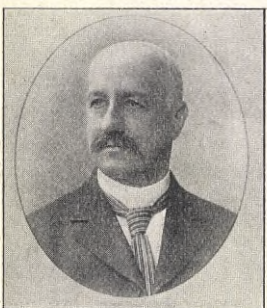
B. SCHENSTRÖM.
F. d. Auditör. — V. häradshöfd.
— Västerås. 75 år 14 Aug.*

N. HUSSENIUS.
Kontr.-prost. — Amiralitetsspa-
tor. — Karlskrona. 65 år 5 Aug.*

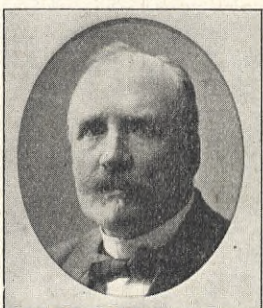
E. B. ALMQUIST.
Professor. — Upsala. 60 år
10 Aug.*

O. S. HIRSCH.
Ingeniör. — Stockholm. 65 år 17
Aug.*

N. G. RINGIUS.
Bankdirektör. — Stadsfullmäk-
tig. — Piteå. 50 år 9 Aug.

R. RASMUSSEN.
Kantor. — Kommunalman. —
Broby. 50 år 13 Aug.

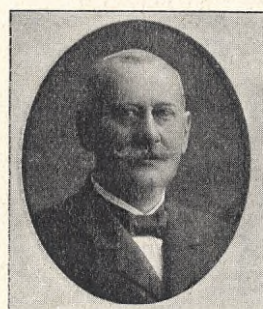
F. NYBERG.
Revisor. — Stockholm. 50 år
17 Aug.*

I. A. EKMAN †.
F. d. Lotsörman. — Stadsfull-
mäktig. — Hernösand.
F. 34. † 5 Aug.

J. E. ÖSTERGREN †.
Kyrkoherde. — Hemmesdyngge,
Espö
F. 53. † 3 Aug.

R. ANDREN †.
Fabrikör. — Kinna.
F. 60. † 13 Aug.

GUSTAF GEIJER. U.löjtn. v. Skarab. reg. 47, major 78, öfv.-löjtn. i armén 85, afsk. ur krigstj. 85. Led. af Krigsvet. Akad. 99. Son till E. G. Geijer.

FREDRIK LÖFQVIST. Efter afslutade studier anst. såsom lärare v. Degeberga landtr.-skola, sedermera egendomens förvaltare; inköpte 82 egendom i Bohuslän. Mångårig led. af nämnder f. nötboskaps- o. småbruksprem. i Göteborg. o. Bohus län.

KARL EK. Stationsinspektör i Kalmar sedan 97. Led. af stadsfullmäktige, ordf. i Hamndirektionen, ordf. i Sv. Hamnförbundets arbetsutskott o. led. af dess styr.

SVEN BERGGREN. Stud.-ex. 57, fil. dr. 65, docent i botanik v. Lunds Univ. 66, e. o. prof i Upsala 81, i Lund 83, ord. professor derst. 98-02. Till det af den berömda algologen aif. prof. J. G. Agardh, till

Avatörfoto, O. A. Hagberg, Gbg.

SOMMARBILDER FRÅN NÄÅS: Den nya lekledarinnan fröken Freding. — Folkdanser.

Klick: Bengt Sjöberg.

Lunds Univs botaniska institution skänkte stora herbarium af hälsalger, det förnämsta i sitt slag i hela världen, och särskildt värdefullt såsom innehållande original-exemplar till de i hans och hans faders, biskop C. A. Agardh, skrifter beskrifna arter, har prof. Berggren insamlat en stor mängd hälsalger under de af Göteborgs-mecenater bekostade och understödda expeditioner och resor vid kusterna af Spetsbergen, Grönland, Nya Zeeland, Sandwich-öarne och Californien.

BIRGER SCHENSTRÖM. Stud.-ex. 56, hofr. ex. 62, v. häradshöfd. 65, auditor v. Vestm. reg. 67-98. Stadsinlämning i Västerås 70-06. ordf. 88-06; ombudsman i länets Brandstodsbolag sedan 66, sek. o. kamrer i landstinget 66-08, led. af styr. f. Uplands E. Banks afd.-kontor sedan 96.

NILS HUSSENIUS. Stud.-ex. 70, prestv. 75, amiralitetspastor i Karlskrona 97, kontrakt.-prost i Östra Härad 03. Led. af stadshullmäktige sedan 03.

ERNST ALMQUIST. Stud.-ex. 70, med. dir 82. Läkare på Vegaexp. 78-80, sundhetsinspektör i Stockholm 82, f. stadsläkare i Göteborg 82-91, professor i allm. helsovårdslära v. Karol. Inst. sedan 91. Medicinisk o. naturvet. förf. Utg. o. red. af Hygienisk Tidskr. sedan 08. Korr. led. Örl. Sällsk., led. Vet.- o. Vitt.-Samh. i Göteborg.

OSCAR HIRSCH. Elev. v. Fria Konst. Akad. 63-70, såsom ingenjör anst. v. jernvägar 70-74, verkst. direktör i Bockholms-Sättra A.-B. sedan 74. Led. af styrelserna i Stockholms stads Sparbank sed. 97, i Industri-kredit A.-B. och sedan denna bank uppgick i Skand. Kredit A.-B. led. af dess bankstyrelse. Led. af styr. i Patriotiska Sällskapet, led. af Fattigv.-nämnden, ordf. i Stockholms stads allm. försörj.-inrätt., asylerna i husvillan o. spädbarnshemmet, v. ordf. i delegerade f. sinnesslöa barns vård o. i stift. f. gamla tjänarinnor, ordf. i styr. f. Stihlms arbetarehem, föreståndare f. Mosaiska församlingen m. m. Utöfvare en omfattande filantropisk verksamhet.

FELIX NYBERG. Sedan 83 anst. v. Riksbanken, revisor 2. gr. 1900. En af huvudstadens mest framstående seglare. Har under årens lopp byggt sig ett stort antal ypperliga yachter, bland dem den berömda "Daine", som hemfört 11 första pris. Led. af K. S. S. S:s styr. sedan 08, skattmästare sedan 11.

(Till bild å sid. 756.)

Östersjölandernas arkeologer, som för första gången samlats till gemensamma öfverläggningar ha, genom att förlägga mötet till Stockholm, hedrat vårt land och gifvit ett erkännande åt den svenska arkeologiens höga ståndpunkt och banbrytande betydelse

Mötet, hvars förhandlingar hufvudsakligen höllos i Historiska museets parterrsal, pågick den 13-17 aug. Kongressens president var riksantikvarie G. O. A. Montelius, hederspresident f. d. riksantikvarie H. O. H. Hildebrand, v. president och representant för östbalterna prof. Braun, Moskva, medan samma befattning för sydbalterna innehades af prof. Kossinna, Berlin.

Ett stort antal föredrag höllos. Bl. a. talade prof. R. Sernander, Uppsala, om Nordens geologiska utveckling i dess förhållande till de arkeologiska perioderna, museiss. S. Lindqvist, Stockholm, om Nerikes bebyggelsehistoria, prof. Kossinna om Nordöstra Tysklands befolkning under bronsålderns

tidigare perioder, dr Hackman, Helsingfors, om de äldsta jernåldersfynden i Finland, doc. O. Almgren, Uppsala, om uppkomsten af den germanska stilen under den romerska kejsartiden, riksantikvarie Montelius om guldåldern och vendeltiden i Sverige, doc. B. Schnitger, Stockholm, om bygdeborgarna i Sydsverige. Museidirektör Lienau, Lüneburg demonstrerade en förhistorisk människofigur af brons funnen i en grafhög vid Lüneburg och doc. Spitzyn genom sin lärjunge Tischchenko en rik samling föremål från Rysslands tidiga och mellersta bronsålder.

Föredragen, ofta följda af liflig diskussion, illustrerades med fotografier, planscher och ljusbilder, hvarjämte flera af vetenskapsmännen till mötet medfört värdefulla samlingar af fornfynd, reskap, skulpturer och keramik.

Den 14 aug. företog kongressen en exkursion till Uppsala med omnejd. Universitetet och dess museum för nordiska fornsaker besöktes, likaså domkyrkan, den märkliga bronsåldershögen och Kung Björns hus vid Håga samt slutligen fornminnena vid Gamla Uppsala, hvilka beskrefvos af riksantikvarie Montelius.

Den 16 aug. företogs af ett 50-tal kongressdeltagare en ny utfärd, denna gång till Björkö, det gamla Birka.

Kongressens afslutning ägde rum dagen därpå. Utländingarnes tack till de svenska värdarne frambars af prof. Braun och prof. Bezenberger inbjöd till en andra baltisk arkeologkongress i Königsberg år 1915. Kongressen uppdelade sig därefter i två grupper, hvaraf den ena ställde färden till Gottland den andra till Alvastra.

INNEHÅLL

Patrik Haglund, biografi och helsidesporträtt. — Prof. K. O. Medins 65-årsdag. — Baltiska Utställningen. — Baltiska Arkeologkongressen. — Märklig fornynd i Lappland. — Ystads Fornminnesförening. — Riksskyttetäflingar i Östersund. — Forsmo nya jernvägsbro. — Rosfors malmfält. — Angfartygsbrand. — Sommarbild från Näås. — J. Massenet f. — Hertiginnan af Genua f. — Dr Morrison — Viscountess Curzon. — General Booth — Internationella Institutioner II. — Andjakten, berättelse af S. Lagerlöw. — Veckans Porträttgalleri.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.